ספר מעין החכמה

זה ספר מעיין החכמה שנתן מיכאל לפאלי, ופאלי למשה רבינו עליו השלום, ומשה רבינו עליו השלום גילהו להתחכם בו לדורות, וכשעמד דוד על ידיעתו אמר אודך ה' בכל לבי ואכבדה שמך לעולם ועד:

זהו תיקון וצירוף ומאמר ומכלל וחשבון פירוש של שם המפורש המיוחד בענפי שורש התנועה המתגברת בי"ג מיני תמורות, כיצד הוא התיקון להוציא דבר במאמר והמאמר בדבר, והתיקון בצירוף והצירוף בתיקון, ומכלל בחשבון וחשבון במכלל, עד להעמיד כל דבריהם במעין השלהבת והשלהבת במעין עד אין חקר ועד אין מספר לאורה המתעלמת בתוספות החשך המסותרת, ולהביא הכל במלאכה הנגמרת בי"ג מיני תמורות, והתמורות הם מדות והמדות הם תמורות, וכלם אחוזים זו בגב זו, ומתפשטים בגב התנועות, והתנועות בתוספת, והתוספת בחסרונות, והחסרונות בחיצונות, והחיצונות ביתירות, והיתירות ביתרונות, והיתרונות בגב אלף:

ועתה יש לנו לחפש אחר הדברים אשר הם גלוים ונעלמים, כגון אדני האלף מתחלקות לחמשה ראשים, כיצד כשתפתח פיך לומר אלף הנה שני דברים, ואלו השני דברים הם שני תיבות א א ואם תאמר א א מתחלקים בארבע א א א א וכשתשים השנים לראש והשנים לסוף תמצא שיש אויר בנתיים, והאויר לא תוכל לומר שאינו א כמו כן שאינו פחות מזה, אם כן הרי חמשה א א א א א וא אינה פחותה משנים, כשתחשב אותם תמצאם עשר כנגד היו"ד והיו"ד חשבונו עשרים, והעשרים הם ארבעים, וארבעים הם פ', והפ' הם ק"ס, בענין הכפל יש להשיבו אל עיקר היו"ד:

כיצד כשתחשוב אלו המאה וששים י"י תמצאם י"ו עשיריות, הוציא מכל עשרה שנים תמצא ל"ב וכשתכפלם תמצא ס"ד וארבע אלפים א א א א בהברה כפולים הרי ע"ב כנגד שמות של הקב"ה, והם עיקר הכל ומונחים על הכתר, ובאלו פותח וסוגר משלח ועוצר כאשר יטב בעיני היוצר, כשתוציאם כן ישאר א' שהוא א' חק מכריח בינתים:

ועתה אשוב אל העיקר הראשון שהוא קדמון בתנועתו וממנו מתפשטין השלהביות הנפרדות שהם רחוקות מן התנועות, כדי שיתברר הדבר ואלו תצטרך להתקרב אל השלהביות, אשר הם חזוק מחזוק, וחום מחום, ויקוד מיקוד, עד ז"פ, שהם אחוזות כלם בכנפי היו"ד, והיו"ד היא תמורה, והתמורה היא תנועה, והתנועה צירוף, והצירוף עשיה, והעשיה מאמר, עד שתחקור ותחשוב ותחפש ותיישב, ותעמוד ארבעה שמות ביו"ד:

ואלו הם ביאור ארבעה שמות ביו"ד, ואלו הם ארבע אותיות שהם כגחלת קשורה בשלהבת, ושלהבת מתחלק לד' ראשים, וכלם מורות על ענין אחד, והאחד עיקר יו"ד, ועל כן היא היו"ד מעיין המתגבר, ומימין מתפשטים לעשרים וארבעה חלקים, והחלק לד' שרשים, והשרשים לד' ענפים, והענף לשני תנועות, והתנועות נפרדים עד אין חקר, עד ששבים חלילה, וחוזרים למעיין אשר היו ממנו, וכמו כן אלו ארבעה שמות שאמרנו, והשמות אלו הם, האחד אהי"ה, והשני ידו"ד, והשלישי אדנ"י, והרביעי ייא"י:

ודע ובין וחקור וחשוב, והעמד וסמוך דבר לדבר, והמשל משל למשל, עד שתעמוד על בירור הדברים, כי כל חכמה ובינה וכל דעת ומחשבה וחקירה וידיעה ותנועה והגיון ודבור ולחש וקול

ופעול ומשמר ומפעל הכל תמצא בזה השם, וכשתרצה לעמוד ולהתחכם באלו ארבע אותיות היוצאים מרל"ו שערים, ומהם תעלה למעשה ומהמעשה לנסיון, ומהנסיון לראיה, ומראיה לחקירה, ומחקירה לידיעה, ומידיעה למעלה, וממעלה לישוב הדעת, עד שתעמוד על בירור כל דבר ודבר, ותתחכם לשון ותבין מלת אדם ודבור בהמה, וצפצוף עופות ומלות חיות, וצעקת כלבים אשר הם לדעת המזומן לבא, ומזה תתחכם במעלה ובמדרגה עליונה להבין שיחת שדים ושיחת מלאכים המשרתים פני האשים, ושיחת דקלים ותנועות ימים וצירוף לבבות והגיון לשונות וחשבון כליות עד שתעמוד בבירור גמור ותתיישב בדעתך לישב במחשבת עליון היושב באויר שאין מדרגה למעלה [הימנה], ואין חקר מצוי לכל וזה החקר אין תכלית:

ועל זה אמר איוב החקר אלו"ה תמצא, רוצה לומר חקירות התנועה מיוסדת בדבר הנמשכת ממקום המאמר, והיא מתפשטות בחלק הריבוע, ועל זה היה לנו לומר בארבעה שהוא ארבע, ולקחנו מדה ממשקל, ומשקל ממדה, ומשקל מריבוע, וריבוע מטופח, וטופח מזרת, וזרת מיד, ויד מזרת, והכל בעיגול, ועיגול לקחנו אותו מא', וא' מיו"ד, והיו"ד היא המעיין, ושרשיה שרשות, ומקורי הדבוקות, והסיפות מיוסדות בתיקון המעגל, והמעגל הוא מסבב לסובב, וסובב לניצב, וניצב לעומד, והעמידה חוקרת, והחקירה דוממת פי מחשבת, והדממה צווחת, והצווחה יוצאת, והיוצאת יולדת, והיולדת נובעת, והנובעת מתפשטת, ומתפשטת מתגברת, ומתגברת מתנוצצת, וזהו האויר הקדמון ובו חוזרים כל הכללים לפרטים, והפרטים לכללים, וכלם ביו"ד כוללים, ומשלשלים וחוזרים ומצווחים, ובחזרתם מתעגלים, ובעיגולים מתחממים ורצים במרוצת הכסף המתחמם באש, עד שמתחברים זה עם זה כחתיכת הכסף המצורפים המצטרפים זה עם זה בהתחממם באש, והחלקים מתחברים חלק חלק עד ששוין כאחד:

זהו שאמרנו מהתנועה כשיפתח אדם פיו לומר א' נעשה שני חלקים קול ורוח, שהתנועה היא הבל, מפני שיוצאה בההברה, ומורה על א', והרוח הוא אויר ומורה על א' שני, הרי שני א א, ושניהם כאחד נקראים דבר מפני האויר שבא משניהם, וזהו קול ורוח ודבור, וא' שלישי כמו כן קול רוח ודבור, וא' רביעי כמו כן קול ורוח ודבור, שכבר אמרנו ששני תנועות ד', א א א א א"ב בד' פעמים תמצא ד' דברים, דבר דבר דבר דבר, הוצא אלו ארבעה דברים שהם האויר שבין האלפים שהוא מתחלק לארבע, (והשני אות) [והשב אותם] לשנים כדי לכלול שני דברים כאחד, תמצא שזו היא האלף הנוספת, והם ה' אלפים א א א א א, ואלו ארבעה הם כחות המתגברות והמתפשטות והמשתנות בבנין הגוף ה' הנשארת הוא אדון, והוא אדון יחיד וממנו יוצאים ניצוצים שהם מתנוצצים כשלהביות ירקות, ומתחלקים לכמה גווניו, וכל גוון וגוון מורה על עניינו, ויורה לכל מי שיצפה בצפייתו איך יצפה וכיצד יחקור ויעמוד על חקירה, ובאיזה [ענין] יעמוד על הדמיון לדרוש ולתור ולחכם, וכל תנועה ותנועה כיצד ישתנו, וכיצד יתחלקו, וכיצד ידבקו, וכיצד יתפזרו, ויקבצו, ויתלבנו, ויתבלבלו, ויוצאים בכמה כתרים סתומים ומוכתרים ונעטרים, ומורין על ענינים קבוצים וכלם רצופים ומוסתרים, (וחשובים וכלויים) [וחשוכים וגלויים], והכל חוזר למקום אחד (ולכוון) [ולגוון אחד ולענין] אחד עד שחוזרים (כשני) [ענפי] שלהביות להיות שנים כאחד, והאחד הם י"ג, והי"ג הם א, כי היא כחשבון יו"ד, כיצד האלף היא שנים כמו שאמרנו, וחמשה א א א א כלם כן, הרי יו"ד, וכשתעשה מאלו הי"ג חלקים ישאר אחד, ואחד הוא אלף:

ועתה אבאר בבירור גמור כיצד הא' היא בחשבון ד', כשתחשוב ד' פעמים ד' הם י"ו, הוציא מהם הא' שהיא בחשבון הב' ישארו י"ד, הוציא מהם האויר היוצא משניהם שנחשב בא' אחד, הרי יוצא מי"ו ג', ישארו י"ג נגד י"ג מדות, אלו י"ג מדות מורות כל אחד על ענינו, וכל אחד ואחד עד מתכונת מקומה, והספר והסיפור והכלל והמאמר והס¥פר ומשך המעיינות ושרביטי המקרות:

ועתה הסתכל ותבין, תכין לבך למדה הראשונה שהיא ארוכה ונכונה וישרה כמו השרביט, ועל אלו הענינים נקראים כל אלו המדות שלהביות, והשלהביות שרביטים, והשרביטים עינים, ועינים מתחלקים כל אחד ואחד לד' ענינים, והענין למקור, והמקור לבנין, והבנין לקפא, והקפא לגחלת, והגחלת הם אבן זו הענינים כלם, ועל זה נאמר השלהביות בגחלת, ומשלהבת יוצא האויר, והאויר הוא העיקר על אשר על בנין ומפעל ותיקון ומשקל וחשבון ואמר ומאמר ומכלל, והכל הוא עיקר:

ועתה יש לנו להבין ולהתבונן ולהשיב ולהסתכל במחסרי לבנו, במחשבותינו ובהגיונינו, ובראיית עינינו, ובתנועות רוחנו, ובלחישת לשוננו, ובמוצא שפתינו, עד שנעמוד על הבירור והנכון, עד ידיעת אלו העניינים כלם, ונתחיל מן הענין בשביל שהוא ראש לכל ראשון (ותקוה) [ותקנה] לכל תיקון, ויורנו עד דרך הנכון:

ודע כי הקב"ה המצוי הראשון, ולא נקרא מצוי רק מי שהמציא את עצמו, ואחר שהמציא את עצמו יש לו לעמוד ולהתבונן בחקירות מציאותו כיצד התחיל, או באיזה דרך הדריך, או העמידה באיזה נתיבה היה (ואם הוא נתיב היה) ואם נתיב אחד הוא או נתיבות הרבה, או לכמה נחלקים, או לכמה עניינים נוטים, או מה רוצה לילך דרך או נתיב, או שהשבילים צרים וקצרים והנתיבות יתירים והדרכים רחבים, והשבילות והנתיבות באומות, והדרכים נחקקים כדמות זכר ונקבה, ועל זה הענין מתפשטות ומתלבנות בפלאי פלאות, והפלאות מפליאות, ומן המפליאות השלהביות, ומן השלהביות החוטים נמשכים ויוצאים, וחוטים מתעבים מעבים מתגברים עד שנעשו שרביטין, וזהו העיקר דהכל חוזר חלילה, ומתרומם והולך עד ששב לאויר כמו שהיה, והאויר הוא העיקר, כי קודם שנבראו שמים העליונים הנקראים שלש מאות ותשעים רביעית שהם מדורו של הק', וקודם שנעשו ערפל וחשמ"ל ופרגוד וכסא ומלאך ואופן וחיה וכרוב, (בספר אחר נכתב ג"כ כוכב) ומזל וריבוע, אשר הוא ריבוע שממנו יצאו, וקודם שנבראו הימים והמעינות והאגמים נהרות ונחלים, וקודם בריאת חיות ובהמות ועופות ודגים שרצים ורמשים שקצים ואדם ושדים ומזיקים ולילין ורוחין, וכל מיני אויר קודם היה אור שהוא עיקר שממנו יצא אור המזוקק מאלף אלפים ורבי רבבות מיני מאורות, וזהו אור הקדמון שהוא עיקר, ומפני זה נקרא רוח הקודש:

ותדע ותשכיל כי קודם אלו הדברים אשר זכרנו לא היה שם אלא האויר שאמרנו והוא מחושך משני ענינים של מיני מקורות, האחד היה נובע אורה עד אין חקר ומספר הנביעות היה במהירות כמו ניצוצין שיוצאים כלם כאחד, ומתפזרין לכמה חלקים בשעה שהאומן מכה בפטיש, ואחריו נמשך המבוע האחד שממנו נמשך החשך, והחשך הוא מעורב מג' גוונים, א' הוא חשך כמו עלית השחר שהוא כמין ירוק, והאחד הוא מחושך והוא מעורב מן ירוק ותכלת, ואחד הוא חשך לבן מעורב בירוק ובתכלת ובאדמון, וזהו החשך הקדמון שיצא מן האויר:

ואל תחוש לחקור עליו ולעיין בחקירתו, שאפילו משה רבינו עליו השלום לא היה יכול לשאול עליו, כלומר אפילו שאלה, וכ"ש חקירה, וכל מה שאמר לא אמר אלא כדי שלא תשנה ידיעת דמותו של הקב"ה בלבו, וכשהיתה הידיעה כנגדו באחד, כלומר בשעה שנתעורר הדבר בלבו, אלא שהיה יודע הידיעה הנכונה והיתה מכוונת בדעתו, אף על פי שלא היה לו לחקור ולצפות במעלה יתירה על זו ולדרוש בה, כשידע יסודו בכוונה גמורה ולא נשתנה דמות של הקב"ה בלבו שמח, ושאל שאלתו מכוונת, ועל זה אמר הודיעני נא את דרכיך, והשיבו הקב"ה על זה הענין לא תוכל לראות את פני, כלומר זה החשך שאתה מבקש ידיעתו שהיה לכל ממני ומקור שלי לא תוכל לעמוד על בירור חקירתו, ועל זה אמר וראית את אחורי ופני לא יראו ויונתן תירגם ית דבתראי וקדמאי לא יתחזון, כלו' שהיה קודם ממנו לא תוכל להשיגו כדי שתאמר על שאני כשאר אחדים שתאמר פלוני יצא ממקום פלוני ומקור פלוני וממקום פלוני, על זה לא תוכל

לדעת ידיעת זה החשך שהוא מכוון במציאותו, אבל מכאן ואילך תדע הכל, כלומר מזה החושך ולמטה תדע, ואפילו בריאת עצמי, ועוצם שמי וכבודי, באותה שעה התחיל משה להסתכל באויר הקדמון שהוא עיקר כמו שאמרנו, ומצאו מחשך משני ענינים, משני מקורות, האחד נובעת אורה והשני נובעת חשיכה, והנבועות נמשכות דרך הצינורות, ומקלחות, והקילוח חוזר להיות כך כמו סילון, והסילון חוזר להיות דק ביותר עד ששב כחוט, ובאותו הדקות יתנהג וימשך עד שמשליך טיפין טיפין דקים קטנים, ואתם הטיפין מתחברים ונעשים חתיכות, והחתיכות הולכות וגודלות עד שנמשכים ויוצאים בחיזוק גדול, ומתקרבים זו עם זו, ומתערבין זו עם זו, ומתפשטים ומצטרפים עד שיצא מהם לחלוחות, והלחלוחות נגר ונמשך ונקפא, ובקיפוי יהא צח ויתלבן ויתברר עד שיתפזרו אותם החתיכות הראשונות שאמרנו ויצא מהן כמין קצף שהוא צף על פני המים, (נ"א ונעשה הכל לחלוח, ומזה הלחלוח יוצא רוח, וזה רוח הקודש, ועל זה נאמר ורוח אלקים מרחפת על פני המים), כלומר, הרוח היה מתגבר בקדושה ונעשה חדודים חדודים, וכל חידוד וחידוד נעשה ענף, וכל ענף וענף נעשה שורש בפני עצמו שממנו יוצאים כמה ענינים וכמה דברים:

והנה לך הדברים הבירור והדומה כדי שתדע ותבין רוח הקדש, הוא הרוח היוצא מן הלחלוח הנמשך מן הנביעות, שאחד מהם נובע אורה והב' נובע חשיכה, והקצף הנשאר הוא לבן המעיין האודם קבוע בלובן והלובן באודם, ובו מתקבצים הענינים ונדבקים זו בגב זו וזו בגב זו, עד לאין חקר, עד ששבים דקים דקים. ואלו השני מקורות שמהם הנביעות הנובעות הוא ענין אחד הבא מן החשך הקדמון המורה על צורה ובריאה, ושינוי הצורה והבריאה היא נפרדת ומשתנה מדמיון חברתה שהיא דוגמת דקופה שנכפסה, והיא אמצעי וסובבת ויושבת בראש ויונקת כח כלם, ונדונת עם כלם, וכלם נמשכים ויוצאים ממנה, ואין בה דמיון ולא הפרש אלא מראה הלבן והאודם, ועל כן היא נעשת שני חלקים, ומן החלקים המקורות, ומן המקורות האחד נובע אורה שהיא נחלקת לשני גוונים האלו שאמרנו שהם מראה הלובן והאודם, ומן המקור השני נובע החשך שהוא מעורב בשלשה גוונים, ושני המקורות המשתנים והמשנים גווניהם בהמשכם, כי בהיותם בכח החשך הקדמון אינם אלא שני גוונים כשאר החשך, אבל בהמשך גווניהם נשתנו לגוונים הרבה הנכללים בחמשה גוונים שזכרנו, ואלו החמשה גוונים הם השלהבת היוצא מן האויר, ומתחלת בתנועות, כי כבר אמרנו כי שני הנביעות הם ענין אחד הבא מן החשך הקדמון, ואורה צורה ואותה צורה בהשתנותה מצטיירי מצטיירותו במיני צבעונים וגוונים צבעונים עשרה, וכל גוון וגוון בפני עצמו יש בו מספר עשרה, עד שהם עולים למאה, והמאה הם חוזרים חלילה במאמר ובחשבון ומכלל, דבר בדבר, וחשבון בחשבון, ומאמר במאמר, עד ששבים לחשבון א', והאלף הוא עיקר, ואלו עשרה גוונים הם נובעים מהחושך, והם אויר מאויר, וזוהר מזוהר, וזיו מזיו, ויקוד מיקוד, הרי עשרה, הראשון הוא אור מופלא, וזהו אור מאור, והשני אור הנסתר וזהו זוהר מזוהר, והשלישי הוא אור (המתפצץ) [המתנוצץ] וזהו זיו מזיו, והרביעי אור צח, וזהו אור מאור, והחמישי אור מצוחצח וזהו אור מזוהר, והששי אור הזהיר, וזהו זיו מאור, והשביעי אור מזוקק, וזהו אור מזיו, והח' אור צח ומצוחצח, וזהו זיו מזוהר, והט' אור בהיר, וזהו זוהר מזיו, והעשירי אור נוגה, וזהו יקוד מיקוד:

ועתה נשוב לפרש כל אור וזיו וזוהר שיש בהן על הסדר, כדי שתדע ותבין שאין החשך הקדמון בכלל מספרם, כי ממנו תוצאות כלם, וממנו יצאו המבוע שהם נובעים ממנו, והוא הנקרא אור הנמשך מאור, כי הוא מתעלם, ואי אפשר (שידוע) [שיודע] עיקר מציאותו של זה החשך, לכך נקרא חושך מחשיך, ולא בשביל שהוא דומה לאפלה אלא בשביל שאין בריה יכולה להסתכל בה, ואפילו המלאכים היושבים ראשונה במלכות שמים אילהם כח להסתכל בו, כאדם שאין לו כח להסתכל בעין השמש החזק, ועוד שכל המאורות יוצאים ממנו, לא נקרא חושך מחשיך אלא מפני שהוא נעלם ונעלם מתועלת מכל השגת הנביאים:

ואלו דרכיהם למוצאיהם, וזהו פירוש מעניני שזכרנו וכל ענין וענין בענינו, האחד הוא אור מופלא שאין בו גוון, והוא דומה למראה שהכל נראים בתוכה ואין בו גוון, כי האור המופלא מקבל החילוף מן האור הנחשך מהאור, והוא ראש לכל הגוונים ואין בו גוון קבוע, והוא כעין תכלת וכלם שווין בו, כי החשך נחשך מן האור, והוא א' שאמרנו, והוא קול בהברתו שהיא נקראת תנועה, והתנועה היא א' שנית, מה שנקראת רוח הקודש, לומר מה שהי' קודם הוא מקור אחד והוא הכל, וכשחוזר להיות ב' מקורות יצא המקור השני ממנו יצא רוח הקדש, קדש הוא אחד ואח"כ עושה שנים, והיה דומה הראשון למעין שיש בו מים מועטים והמקום נובע והלך וגדל עד שימשוך מהותו מעיין אחד קטן ממנו, ומאלו השנים יתפשטו כמה מעיינות, מעיין ממעיין עד אין סוף ואין מספר, וזה שאמר דוד המלך ע"ה ברמז נער הייתי גם זקנתי, כלומר אותו המעין הקדמון שהוא אור (הנחשב) [הנחשך] מהאור היה מועט (נ"א היה כמו אש ירוק וכל העשונים כלולים בו, וכשהיה באוירו ולא היה להם תנועה היה מועט) ולא היה ניכר כנער קטן שהוא קטן ומתרבה ממיעוטו, אבל בהמשך ממנו עניינים כ"א נראה זיו ונגדל ונראה כבודו ויצא דבר מדבר עד שיצאו ממנו עשרה עניינים, ואלו העניינים נקראים שלהביות, שהם כמין פקעת שיש בה חוטין הרבה, והחוטין אחוזות בשלהביות והשלהביות בגחלת:

ותדע ותשכיל כי זה שאנו אומרים מהאור נמשך מהאויר שהוא אש יקד יקוד שממנו מתפרדים ומתפשטות ומתגברים והולכים כל התנועות וכל ההברות עד ששבים לד', והארבעה הם ד' אותיות שהם אש שהכל כלול בהם, ואלו הם א הא אהי"ה, וא' כבר אמרנו שהיה שתי תנועות, וכל תנועה ותנועה מתחלפות לשנים ומתחלקות לשנים והאויר שהוא מסבב לנצב אחד, הרי חמשה א א א א א, וכשתוציא כל אחת מהן בשתי תנועות הם עשרה כנגד הי', וזה היו"ד שנרמז בחשבון א' הוא כח הי' של ד' אותיות ושל א' וי' מן הרבוע שזכרנו, כדי שתדע שהאותיות שהם ראש לד' שמות כולם כלולות באות א' שהוא מספר יו"ד, כשתעשה יו"ד עשרה תמצאם ק', וזהו התיקון שהתחלנו לדבר בו, שצריך תיקון המעשה כדי שתעמוד הדבר על בוריו של הקב"ה, והמציאות ג"כ ביחוד יתברך, והחידה נמשל והמשל בתכלית, והתכלית במעשה, וזהו התיקון לכוון לבך בארבע אותיות הללו שהם יסוד השם המפורש ובהם נעלם נחל נובע ומעיין המתגבר, ומתחלקים לב' חלקים, ורצים כברק ואודם מוסיף והולך ומתגבר, והעיקר של כלם ידו"ד, והוא חשבון כ"ו תנועות שיצאו מהאויר הקדמון, ונתחלקו לשני חלקים כל חלק וחלק בפני עצמו, וכל חשבון י"ג כנגד י"ג מקורות שנתחלקו מא', כי כבר אמרנו שא' עולה בחשבון ד', ששני התנועות שיש בה נחלקים לארבע, וכשתחשבם לחשבון המרובע לתת כח בזה תמצאם י"ו, הוצא מהם שלשה שהם קול רוח ודבור שהם עיקרים ישארו י"ג מדות:

וכוון לבך לידע כיצד יצא הקול מאור הקדמון, וכיצד יצא מן הקול עד שנעשית תנועה, ומן התנועה כיצד הרוח נמשך ממנה, מפני שהתנועה עצמה נקראת רוח, ומכח הדביקות צורפם איך יצא אויר שהוא כח שלשה, ומכלל הג' האלו נמשכים י"ג מקורות הנקראים מדות, וכל מקור ומקור נחלק לשנים, והם כ"ו מדות בחשבון של ד' אותיות של שם המפורש כשהוא כתוב על הסדר, וזהו סידורן בשכמל"ו:

ועתה יש לנו לפרש מהו אויר הקדמון, וכיצד יצא מהקול רוח, וכיצד יצא משניהם דיבור, וכיצד יצא מאלו הג' הי"ג מקורות, וכמה מקורות היו תחילה קודם הגיעם לי"ג, ואם היו מעצמן או מכח אחד, ואיך נחלק כל מקור מהי"ג לב' מקורות עד שנעשו כ"ו מדות, והמדות כיצד נמשכו ונעשו מב' א' עד שחזרו לי"ג וי"ו ולה', וה' לג', והג' לב', והב' לא', כדי שיתבאר הדבר ויתלבן בלי ספק בדרך תיקונו, והתיקון שאמרו שהיא תחלת כל הוא כוון הלב וכוונת המחשבה וחשבון הכליות וצירוף הלבבות, עד שיתישב הדעת, ועושה הגיון ולשון, ומהלשון יתברר, ומהברור יעשה דבור, ומהדבור מאמר, וממאמר מעשה, וזה התחלתו:

דע כי אויר הקדמון מן האויר שאמרנו הוא המקור הראשון, והוא אש אוכלה אש, וזה האש יש בו י"ו עינים, וכל העינים כלולים, ואין כיון בברי' שתדע כיצד תחלתם על בוריין, ואלו העינים היו מתנועעים ונמשכים זה בזה, עד שנעשו עין אחד, ובהצטרפם היה ברור שהיה עין ירוק, ושני עין תכלת, ואז העין הירוק היה מתגבר, וזה האויר היה מצחצח ומתגלגל ומאיר ומתגלגל עד שנעשה בו דמיון סדק, ומאותו הסדק היה נובע ומתגבר ומצחצח עין התכלת, ובצאת עין התכלת מן הסדק יצאו שני מקורות, הא' מן המקור הראשון שהוא אויר הקדמון והוא עין הירוק, והשני מעין תכלת, הראשון שיצא מן האור הנחשך מהאור שהוא אויר הקדמון המקור שיצא ממנו הוא הנקרא חשמ"ל, וכשיצא נבקע האויר, ומאותה בקיעה יצא קול, וזה הקול היה מתפשט ומתגבר עד שנעשה אלף אלפים ורבוא רבבות מיני אור, ומהאור יוצא זוהר, ומהזוהר יוצא זיו, ומזיו יוצא אור מן יקד יקוד, רוצה לומר שהיו המאורות מתנוצצים ורצים ומתפשטים ומתגברים בכל חזק גדול, ולא היה להם הכנה לעמוד ולהתישב עד שיצא מהם צווח, והצווח הוא הרוח שהוא פחות מהבל, והבל כלול בו, והוא בקול, וזהו רוח הקודש, עד שנעשה בו חלקים השנים בשביל המאורות שהיו נובעים מהם, ושם המקום הא' אהו"י אהו"י (נ"א והוא הקדמון ושם השני הו"י) נשארו חלקים כ"ד, הא' נעשו ממנו עשרה מקורות, הב' ה' מקורות, הג' ששה מקורות, והד' ה' מקורות. ונעשה להם זה הסימן, וזה הסימן נקרא שם המפורש ידו"ד, ואלו ד' אותיות נחלקו לע"ב אותיות, ולכן נקרא ד' אותיות שם המפורש מפני שהם עיקר ע"ב, עיקרן מתערבין אלו באלו:

ודע כשנברא הע"ב אותיות נעשה חשמ"ל מלבוש להם, והוא מתעטף בהם והם מתעטפים בו, וכללם בחשמל והחשמל בכללם, והחשמ"ל והמאורות היו עטופים באותיות, והאותיות פורחות בתוך החשמל, והזיו והזוהר מתגברים, והניצוצים מתנוצצים, והרוח הקודש מחופף, והאור מתנוצץ, והבהיר מזהיר, והזיו נוהר, והנוהר קדוש, והקידוש קדוש, ומן הקדוש רוח, והרוח מתעטף בקדושה, והקדוש ברוח, על זה ועל זה נקרא רוח הקודש:

hebrew.grimoar.cz